

Στο στενό της Μεσσήνης, ανάμεσα στη Σικελία και την Ιταλία, είναι ένας βράχος με μυτερή ως τον ουρανό κορφή, χωμένη μέσα σε αιώνιο σύννεφο. Και είναι αυτός ο βράχος τόσο λείος ώστε ποτέ κανένας δεν μπόρεσε να τον ανέβει. Μόνο η Σκύλλα ζούσε εκεί, χωμένη σε μια σπηλιά. Και ήταν η Σκύλλα (αυτή που ξεσχίζει) τέρας με τρομερή φωνή, με δώδεκα πόδια παραμορφωμένα, έξι μακριούς λαιμούς κι έξι αποκρουστικά κεφάλια. Με τρεις σειρές κοφτερά δόντια σε κάθε της κεφάλι. Κι από τη σπηλιά της έβγαιναν έξω μόνο τα έξι κεφάλια της, βουτούσαν στην θάλασσα κι άρπαζαν ό,τι τους προέκυπτε: Δελφίνια, καρχαρίες ή και ανθρώπους, αν κάποιος προσπαθήσουν να περάσουν από εκεί.

Πέρασε ο Οδυσσέας και έχασε έξι καλούς άνδρες. Οι Αργοναύτες κατάφεραν να περάσουν σώοι αλλά τους έζωναν οι Νηρηίδες, η θεά Ήρα επέβλεπε και η Θέτιδα τους καθοδηγούσε. Ο Αινείας προτίμησε να κάνει κύκλο, για να την αποφύγει, περιπλέοντας όλη τη Σικελία.

Όταν ο Ηρακλής επέστρεφε από τον 10^ο άθλο του, να πάρει τα βόδια του Γηρυόνη, προτίμησε να περάσει από εκεί κόβοντας δρόμο. Η Σκύλλα του άρπαξε ένα βόδι. Ο Ηρακλής θύμωσε, έβγαλε το σπαθί του και την κομμάτισε. Θα γλίτωνε η πλάση όλη από αυτήν, αν δεν έμπαινε στην μέση ο πατέρας της, για την περίπτωση ο Φόρκυς. Πήρε τα κομμάτια της και τα έκαψε με την φλόγα μιας δάδας. Μετά, τα έβρασε και τα ένωσε. Η Σκύλλα αναστήθηκε.

Ένας άλλος βράχος, λιγότερο ψηλός, βρισκόταν σε απόσταση βολής τόξου από τον βράχο της Σκύλλας. Μια μεγάλη συκιά με απλωμένα κλαδιά φύτρωνε εκεί. Κάτω της, ζούσε το άλλο τέρας, η Χάρυβδη (αυτή που καταβροχθίζει), που ήταν αόρατη. Όποιος γλίτωνε από την μια, έπεφτε στην άλλη και γι' αυτό έμεινε η έκφραση «από την Σκύλλα στην Χάρυβδη» για όποιον γλιτώνει ένα κακό πέφτοντας σε άλλο. Τρεις φορές κάθε μέρα, η Χάρυβδη ρουφούσε όλη την θάλασσα κι άλλες τρεις φορές την ξερνούσε. Δημιουργήθηκαν έτσι η άμπωτη και η παλίρροια. Ο Οδυσσέας μπόρεσε να περάσει από εκεί αλλά, καιρό αργότερα, ναυάγησε και το κύμα τον ξανάριξε στη γειτονιά, την ώρα που η Χάρυβδη ρουφούσε την θάλασσα. Θα κατάπινε και τον ίδιο, αν δεν προλάβαινε να κρατηθεί από τα κλαδιά της συκιάς και να μείνει ώρες μετέωρος εκεί, ώσπου η Χάρυβδη άρχισε να ξερνά πάλι την θάλασσα και μαζί ένα κατάρτι και την καρίνα από το ναυάγιο. Ο Οδυσσέας βούτηξε και κρατήθηκε από τα ξύλα που τον μετέφεραν μακριά.

Πριν να μεταμορφωθεί σε τέρας, η Χάρυβδη ήταν μια όμορφη νύμφη, κόρη του Ποσειδώνα

και της Αμφιτρίτης. Παραήταν όμως λαιμαργη κι έτρωγε ό,τι βρισκόταν μπροστά της. Έφτασε να κλέψει βόδι του Ηρακλή και να το φάει. Για να την τιμωρήσει, ο Δίας της έριξε ένα κεραυνό που την έστειλε στην θάλασσα, τέρας να καταβροχθίζει ό,τι περνά από εκεί.

Για τη Σκύλλα υπήρχαν περισσότερες ιστορίες. Αναφέρθηκε ήδη αυτή που συνδέεται με την Λάμια. Μια άλλη έχει να κάνει με τον Γλαύκο. Η Σκύλλα ήταν μια πανέμορφη θαλάσσια νύμφη. Ο Γλαύκος την ερωτεύτηκε παράφορα. Αντίζηλός της, η μάγισσα Κίρκη την μεταμόρφωσε σε τέρας. Υπήρχε κι άλλη εκδοχή: Η όμορφη Σκύλλα έσμιξε με τον Ποσειδώνα. Θύμωσε η σύζυγός του, Αμφιτρίτη, και τη μεταμόρφωσε σε τέρας. Υπήρχε και η άποψη ότι αυτός που θύμωσε ήταν ο Τρίτωνας, ο οποίος την ήθελε για τον εαυτό του. Η Σκύλλα προτίμησε τον Ποσειδώνα κι ο Τρίτωνας κατέφυγε στην Κίρκη. Εκείνη, με τα μάγια της, τη μεταμόρφωσε σε τέρας.

Με το όνομα Χάρυβδη υπάρχει βάραθρο κοντά στην Αντιόχεια της Συρίας, στο οποίο χύνεται ο ποταμός Ορόντης.

(τελευταία επεξεργασία, 22 Οκτωβρίου 2020)